

CÂND LI S-AU DESCHIS OCHII

Tampa, Florida

Vom citi din Evanghelia lui **Luca capitolul 24** începând de la versetul **13 la 32**:

„În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaizeci de stadii de Ierusalim;

și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase.

Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei.

Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască.

El le-a zis: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” Și ei s-au oprit, uitându-se triști.

Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, l-a zis: „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?”

„Ce?”, le-a zis El. Și ei l-au răspuns: „Ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod.

Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit?

Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.

Ba încă niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s-au dus dis-de-dimineață la mormânt,

nu l-au găsit trupul și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri care ziceau că El este viu.

Unii din cei ce erau cu noi s-au dus la mormânt și au găsit așa cum spusese femeile, dar pe El nu l-au văzut.”

Atunci Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii.

Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?”

Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.

Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe.

Dar ei au stăruit de El și au zis: „Rămâi cu noi, căci este spre seară, și

ziua aproape a trecut.” Și a intrat să rămână cu ei.

Pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea; și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o.

Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; dar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor.

Și au zis unul către altul: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?”

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune.

Dumnezeule preasfânt, ne apropiem de Tine în Numele lui Isus, Fiul Tău, deoarece credem că suntem în prezența Ta. Venim prin credință la marele Tău altar, unde sângele Lui vorbește pentru noi.

Doamne, recunoaștem că suntem niște oameni nevoiași și că avem nevoie de Tine și de harul Tău.

Privind în jur, vedem cum se împlinesc toate prorociile și cum bisericile de astăzi au devenit bogate în lucrurile lumii și cred că nu duc lipsă de nimic. Dar Cuvântul Tău spune că și noi eram goi, orbi, săraci și nenorociți, și nu am știut, de aceea Îți cerem har, Tată, ca să ne deschizi ochii pentru înțelegerea Cuvântului Tău, ca să ne dăm seama în ce ceas trăim și astfel să ne putem pregăti pentru venirea Ta, despre care credem sincer că este foarte aproape.

În seara aceasta, Te rugăm să rezolvi dorințele din inimile noastre, după marea Ta bunătate, și să ne ierți toate păcatele.

Te rugăm să nu privești la neînțelegerea noastră, nici la neștiința cu privire la lucrurile pe care ar trebui să le cunoaștem, și să ne ierți pentru aceasta, fiindcă suntem supuși greșelilor și necazurilor, dar Tu ești infinit, veșnic și neschimbător, Tată.

Fii îndurător cu noi și dă-ne binecuvântările Tale, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin. Puteți să vă așezați.

Îi suntem din nou recunoscători pentru ocazia pe care o avem de a fi din nou în acest auditoriu, în părtășie cu lucrurile lui Dumnezeu.

Îmi pare rău că aseară v-am ținut mai mult, deși promisesem că voi termina repede, dar în seara aceasta voi încerca să mă încadrez, deoarece știu că mulți dintre voi vor merge mâine la serviciu.

Voi, femeilor, trebuie să-i pregătiți pe soții voștri să meargă la serviciu, fiindcă mulți dintre frați lucrează din greu.

Astăzi s-a predicat mult; mulți lucrători cumsecade ne-au adus Cuvântul: păstorii voștri, evangheliștii, toți cei care au venit în oraș. În ce mă privește, cred că lucrul cel mai important pe care încerc să vi-l aduc este realitatea Prezenței lui Hristos, pe care poate ați văzut-o și știți că este conform făgăduințelor date pentru acest timp.

Aș vrea să aduc mesajul în așa fel încât să fie înțeles de păstori și de frați, iar pentru aceasta voi încerca să-l pun în Scripturi.

Duminică după-amiaza aș vrea să avem rugăciune pentru bolnavi, iar atunci ne vom pune mâinile peste ei. Noi am făcut acest lucru și am avut succes în cazul celor care nu pot avea credință pentru vindecare, dar cred în El și acceptă

vindecarea. Eu cred că ar fi bine dacă ne-am ridica și am crede pur și simplu.

Când am fost în Durban, Africa de Sud, am avut adunări de cel puțin două sute de mii de oameni. Eu am adus pe platformă doar cinci persoane, iar când cea de-a cincea a fost vindecată, toți băștinașii adunați acolo au fost de acord să-L primească pe El.

Locul acela este destinat curselor de cai și este cu mult mai mare decât cel din Louisville. După încheierea adunării, acolo a avut loc o cursă de camioane, iar eu mă aflam în clădirea de pe partea opusă.

Sidney Smith, primarul orașului Durban, m-a dus acolo să văd cursa, și eu am văzut cum după o rugăciune făcută cu adunarea, băștinașii aceia care nu pot deosebi nici stânga de dreapta... Când le-am vorbit, am folosit cincisprezece traducători diferiți, așa că pentru fiecare cuvânt pe care l-am spus, a trebuit să aștept până când a fost tradus în cincisprezece feluri, și cred că a fost destul pentru triburi.

După ce le-am explicat cât se poate de simplu Cine este Isus, am spus: „Multora de aici vi se spune creștini, dar văd că purtați idoli.” Eu l-am întrebat pe domnul Smith:

„De ce poartă acei idoli, doar ai spus că sunt creștini?”

„Așa este,” mi-a răspuns el, după care a continuat: „Omul acela este din tribul Zulu. Eu vorbesc dialectul lor, așa că întrebă-l ce vrei să știi.” El a făcut aceasta pentru mine, așa că m-am apropiat și i-am zis: „Thomas, ești creștin?” Da, el credea că este. „Atunci de ce porți idolul acela în mână?” Spunea că și acela este un dumnezeu și a fost purtat de tatăl său. El mi-a mai spus că atunci când l-a urmărit leul, a făcut un foc și a spus o rugăciune, așa cum îl învățase vrăciul, și leul a fugit. „Ei bine,” i-am spus, „eu sunt „yacta leo”, ceea ce înseamnă „vânător de

lei,” și îți spun ca să știi, că nu rugăciunea aceea l-a speriat pe leu, ci focul. Leul s-a temut de foc.”

El îl credea pe „amoyah” care înseamnă „forța nevăzută,” și este ca Dumnezeu sau ca vântul. Credea în „amoyah” și se gândea că dacă nu îl ajută unul, sigur îl va ajuta celălalt. Vedeți, aceasta însemna creștinismul pentru el.

Eu i-am mai spus: „Să știi că tot ce ți-au spus misionarii despre Hristos este adevărat, doar că ei nu ți-au spus tot.”

El a încercat să spună că marea Lui putere a încetat când a murit pe cruce și că acum n-o mai avem, dar se înșela pentru că El este viu și Se află printre noi, așa cum a fost întotdeauna.

Când băștinașii din Durban au văzut acest Adevăr dovedit, așa cum l-ați văzut și voi aseară, douăzeci și cinci de mii s-au vindecat pe loc. Gândiți-vă la aceasta.

A doua zi, domnul Smith m-a chemat și mi-a zis: „Frate Branham, du-te și privește pe geam.” Când m-am uitat afară, am văzut șapte camioane pline cu târgi și cârje, scaune cu rotile, care fuseseră aruncate de bolnavii vindecați cu o zi înainte. Toți acei oameni mergeau înaintea camioanelor, cu mâinile ridicate și cântând: „Totul este posibil, crede numai!”

Prieteni, dacă un păgân care nu poate să deosebească nici stânga de dreapta, a putut să vadă ce s-a întâmplat odată prin faptul că a crezut cele câteva cuvinte spuse în Scriptură, cum ar trebui să fim noi, care pretindem că suntem umpluți cu Duhul Sfânt?

Problema noastră este că am fost atât de îndoctrinați încât fiecare își spune părerea lui, ceea ce duce la toate deosebirile dintre oameni.

Să știți că a fi păgân nu înseamnă neapărat a fi analfabet, pentru că sunt și păgâni educați, iar aceștia sunt cei mai răi. Așa este. Eu am făcut înconjurul lumii, dar știți unde am găsit cel mai mare păgânism? Aici în Statele Unite, aici unde ar trebui să fie câmpul misionar. Așa este.

Ar trebui să lăsați să vină aici câțiva din cei care nu știu să deosebească stânga de dreapta și vă vor învăța ce este Dumnezeu. Exact. Noi avem atât de mulți intelectuali încât am pierdut simțul lucrurilor. Da, pentru că ei încearcă să explice totul, dar băștinașii nu-și închipuie nimic, ci cred pur și simplu.

Aceasta ar trebui să faceți și voi: să credeți, pentru că nimeni nu poate să-L cuprindă pe Dumnezeu.

Cum ar fi fost dacă, atunci când i s-a arătat acel rug aprins, Moise s-ar fi apucat să facă cercetări, doar era chimist. El fusese învățat în toată înțelepciunea Egiptului, dar când i s-a arătat acel rug, nu a zis: „Când se va stinge focul, voi merge la acel tufiș, voi lua o frunză din el și o voi duce în laborator ca să vedem cu ce a fost stropită de nu se mistuie.” Dacă ar fi procedat așa, aceea ar fi fost o apropiere științifică.

Dar ce a făcut el? Și-a scos încălțăminte, s-a așezat jos și a vorbit, iar Dumnezeu i-a răspuns. Vedeți? Aceasta se întâmplă atunci când te umilești.

Să te umilești. Cum ar fi fost dacă Marta ar fi spus: „Până acum am crezut în Tine, dar...” pentru că atunci când a fost bolnav Lazăr și a trimis după Isus să vină să se roage pentru fratele ei, nu a luat-o în seamă? Ea avea tot dreptul să-L mustre pentru că nu venise când fusese chemat și astfel fratele ei murise, dar nu a făcut aceasta, ci s-a apropiat de El cum trebuie.

Astfel, I-a zis: *„Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!*

Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11.21-22). Asta este.

Vedeți, ea s-a apropiat de El cum trebuia.

Priviți credința ei când El i-a spus: *„Fratele tău va învia.”*

„Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi.”

Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

„Da, Doamne”, I-a zis ea, „cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.” (v. 23-27). Oh, Doamne! „Unde l-ați pus?”

Nu demult, am discutat cu o femeie. Era dintre cei care cred că vindecarea divină este ceva psihologic; care cred cu mintea și spun că Isus nu a fost divin. Ei cred că El a fost un om bun, că a fost un învățător și un filozof, dar nu putea fi divin. Eu i-am zis acelei femei: *„Dacă n-a fost divin, înseamnă că este cel mai mare înșelător pe care l-a avut lumea.”*

Acesta este adevărul. Voi nu puteți face altceva din ceva ce este divin. Și femeia mi-a răspuns: *„Am să-ți dovedesc cu Biblia ta că El n-a fost divin. Vei accepta?”*

„Nu vei putea dovedi cu Biblia așa ceva.”

„Ba da, o voi face!”

„Bine.”

Și a început: „În Ioan 11, Biblia spune că atunci când S-a dus la mormântul lui Lazăr, Isus a plâns.”

„Așa este.”

„Păi, cum a fost posibil să plângă dacă era divin?”

„Doamnă, problema ta este că nu poți vedea ce era El. Când a plâns la mormânt, a făcut-o ca Om, era Om, dar când Și-a ridicat privirea și a spus: „*Lazăre, vino afară!*” iar acel bărbat mort de patru zile a ieșit afară din mormânt, era mai mult decât un Om, era Dumnezeu într-un Om.”

Așa este. Când a coborât de pe munte și era flămând, era doar un Om, dar când a luat cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, ridicându-se și șapte coșuri pline cu firimituri, Acela nu mai era un Om, ci era Dumnezeu. Și Dumnezeu Se descoperă întotdeauna prin Om, pentru că l-a ales pe om.

Când a adormit în corabie, după ce toată ziua predicase noroadelor, era istovit fiindcă din El ieșise o putere când folosisese darul deosebirii și toate acestea.

În noaptea aceea s-a iscat o furtună puternică și cred că zeci de mii de diavoli au jurat că-L vor îneca, deoarece El dormea în corabia purtată de valuri.

Ca Om, El era obosit și dormea, dar imediat ce S-a ridicat, Și-a pus piciorul pe

marginea corăbiei, a privit în sus și a zis: „*Liniștește-te!*”, a fost mai mult decât un Om , a fost Dumnezeu într-un Om, pentru că natura L-a ascultat.

Când a murit pe cruce strigând după îndurare, El era Om, dar când a rupt pecetea morții, iadului și mormântului și a înviat a treia zi, a dovedit că era mai mult decât un Om, era Dumnezeu într-un Om.

Nu-i de mirare că orice om care s-a ridicat vreodată, a crezut în felul acesta. Da, orice poet sau om care s-a ridicat vreodată, a crezut în felul acesta. Așa este.

El era mai mult decât un om, era Dumnezeu. Dumnezeu în Fiul Său, fiindcă El Și-a făcut un trup în care a locuit fără măsură.

Gândiți-vă numai! IeHoVaH stând într-un grajd lângă o grămadă de balebă și plângând ca un copil.

El a venit jos și S-a înfășurat în acel chip. Priviți-L pe IeHoVaH jucându-Se ca un copil; priviți-L pe IeHoVaH în atelierul de tâmplărie; priviți-L atârnat pe cruce. Oh, iar când a înviat, a dovedit că era IeHoVaH. Așa este.

„Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.” (2Corinteni 5.19). El era mai mult decât un filozof; era mai mult decât un proroc, era Emanuel.

În seara aceasta aș vrea să atingem un subiect din textul pe care tocmai l-am citit, și anume: **„Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut.”**

Tabloul nostru începe într-un moment foarte frumos, în timpul Paștilor. Era primul Paște fericite, deoarece Isus S-a întors dintre cei morți și trăia din nou printre oameni. Mulți care-L iubeau nu știau aceasta, iar astăzi este la fel. Sunt foarte

mulți care-L iubesc, dar nu pot să creadă că El este și acum printre noi. Nu pot cuprinde aceasta.

În zilele acelea, mulți au umblat cu Isus și au vorbit cu El, dar nu au putut crede că El a înviat din morți cu toate că au auzit mărturia celor care au văzut mormântul gol. Oare de ce? Mă întreb și eu, oare de ce?

Acest lucru este ciudat, nu-i așa? Dar întotdeauna Dumnezeu Se află chiar în lucrurile ciudate și neobișnuite, fiindcă tocmai aceste lucruri dovedesc că El este Dumnezeu. Înțelegeți? Lucrurile acestea Îl fac pe El ceea ce este: faptul că lucrează atât de neobișnuit.

A fost ceva neobișnuit pentru Iosif să afle că fecioara pe care o iubea și cu care era logodit, era însărcinată deși nu erau căsătoriți și nu avusese nici o legătură cu ea. Cu siguranță ea i-a povestit despre vizita îngerului Gavril, dar Iosif era doar un om, și pentru că era un om bun, dorea s-o poată crede. Pot să-mi imaginez că o iubea foarte mult, dar când l-a privit în ochi, Maria a înțeles că era foarte supărat. Ea i-a zis: „Iosif, dragule, marele înger Gavril m-a vizitat și mi-a spus că voi fi umbrată de Duhul Sfânt, iar Sfântul care Se va naște din mine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”

Oh, el dorea s-o creadă, dar niciodată și nicăieri nu se mai întâmplase așa ceva; era un lucru total neobișnuit, și deși era foarte bun, era doar un om.

Scriptura spune că „*fecioara va naște,*” dar el nu a înțeles aceasta. Vedeți, cu toate că Scriptura spune că Hristos Se va naște în felul acesta, totuși Iosif nu a putut înțelege deoarece era un lucru prea neobișnuit.

În timpul acela nu mai erau proroci. De fapt, Israelul nu mai avusese proroci de câteva sute de ani, de aceea Dumnezeu i-a dat un vis. Visul este întotdeauna a doua cale de descoperire a lui Dumnezeu. Prima cale este prin Cuvânt, iar

Dumnezeu are întotdeauna o cale prin care dovedește dacă Cuvântul Său este adevărat sau nu.

În Vechiul Testament, Aaron avea cele douăsprezece pietre de pe pieptar. Dacă un proroc proceea sau dacă un visător spunea un vis, ei îl aduceau în fața acelor pietre, la „Urim și Tumim.”

Dacă visătorul spunea visul avut, sau prorocul își rostea prorocia, dar Lumina nu strălucea peste acele pietre, peste „Urim și Tumim,” atunci totul era greșit, pentru că „Urim și Tumim” trebuia să dovedească faptul că acel lucru era adevărat. Așa proceda preoția lui Aaron din vechime.

Dar Dumnezeu mai are și astăzi un „Urim și Tumim,” iar acesta este Cuvântul Său. Astfel, dacă un proroc procește sau un visător spune un vis care este contrar Cuvântului, indiferent cât pare de adevărat, uitați-I!

Acesta este „Urim-Tumimul lui Dumnezeu. Așa este. Și El trebuie să răspundă înapoi și să adeverească acel lucru ca adevărat. Acesta este felul în care Își tălmăcește Dumnezeu propriul Cuvânt.

Astfel, în zilele acelea, Dumnezeu i-a vorbit lui Iosif folosindu-Se de a doua cale: de un vis, arătându-i că El poate lucra prin orice lucru pentru a-Și împlini făgăduințele. Lui Iosif i-a putut da un vis. Pentru că nu era nici un proroc, i-a vorbit printr-un vis.

Aceasta înseamnă că indiferent cât de micuțe sunt darurile noastre, Dumnezeu poate să ne vorbească cum vrea. Condiția este ca totul să fie conform Cuvântului.

Noi știm că visul lui Iosif a fost conform Cuvântului, deoarece Isaia a spus: *„Fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu...”* (Isaia 7.14).

Astfel, când Duhul Domnului, Îngerul Domnului, i s-a arătat în vis și i-a spus: *„Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.”*, Iosif a fost convins. (Matei 1.20). El dorise s-o creadă, dar era doar un om și totul era atât de neobișnuit.

Tot așa, dacă un om vrea să creadă ceva și Adevărul este înaintea lui, Dumnezeu va găsi o cale pentru a-i dovedi că este Adevărul. El este obligat să facă aceasta, deoarece pentru aceasta L-a dat: pentru cei ce au fost hotărâți mai dinainte pentru Viață.

Deci ei nu puteau înțelege pentru că erau lucruri neobișnuite. Și învierea Lui a fost ceva neobișnuit, dar dacă ar fi fost atenți, ar fi văzut că era împlinirea Cuvântului Său, deoarece El le spusese: *„Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte*

și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia.” (Matei 20.18-19).

El a mai spus: *„...după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.”* (Matei 12.40).

Apoi, David, unul dintre proroci, a spus: *„Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea.”* (Psalmul 16.10).

Ucenicii ar fi trebuit să știe că toți prorocii au vorbit despre El și astfel ar fi trebuit să-L recunoască, dar vedeți, El a fost ascuns de ei și nu L-au putut vedea. Deși totul se împlinea întocmai cum se spusese în Vechiul Testament, ei nu puteau înțelege.

Priviți! Cleopa și prietenul lui mergeau pe drum spre Emaus. Era duminică

dimineața, iar ei vorbeau despre cele întâmplute și erau triști. Erau total dezamăgiți deoarece se părea că totul era pierdut, dar Dumnezeu îngăduise ca lucrurile să ajungă până acolo tocmai cu scopul de a-i testa.

Dați-mi voie să vă explic puțin, ca să puteți înțelege, pentru că orice fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie antrenat sau încercat.

Dacă încă n-ați fost încercați înseamnă că nu sunteți fiii Lui. Mai mult, dacă nu poți suferi pedeapsa Domnului, înseamnă că nu ești un copil al lui Dumnezeu.

Poate pretinzi că Dumnezeu este Tatăl tău, dar spui: „O, nu pot înțelege...” Aceasta arată că El nu este Tatăl tău. Dumnezeu îl încercă pe fiecare copil al Său pentru că este scris: „Toți cei ce vin la Mine, trebuie să fie mai întâi încercați, testați și dovediți.”

Uitați-vă ce s-a întâmplat cu El când a fost pe pământ. Chiar la începutul slujbei Sale a fost iubit cu adevărat și era urmat de mulțimi de norod. Toate bisericile l-au deschis ușile și au zis: „Păi, acesta este tânărul Rabi. Fără îndoială, s-a ridicat un mare proroc printre noi, fiindcă El ține aceste servicii de vindecare și face lucruri mărețe.”

Dar la un moment dat erau prea mulți cei care mergeau după El. Vedeți, acesta era un semn pentru a atrage atenția oamenilor. Semnul trebuie urmat întotdeauna de un Glas: aceea era învățătura Lui. O, dar când a venit Glasul a fost altfel! Atunci l-au răstignit pentru că „S-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu.”

A fost minunat când a vindecat bolnavii, a făcut minuni și a descoperit tainele inimilor. Dar când a spus: „*Eu și Tatăl una suntem.*” (Ioan 10.30), aceasta a fost prea mult. Ei n-au putut suporta așa ceva și au zis: „Auziți! Se face Dumnezeu! De face deopotrivă cu Dumnezeu!”

Păi, nu Se făcea deopotrivă cu Dumnezeu, ci era Dumnezeu, era Fiul lui Dumnezeu. Astfel, le-a zis: „Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: sunteți dumnezei”?

Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate fi desființată -

cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!” (Ioan 10.34-36).

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39).

„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu (cum spune Cuvântul), să nu Mă credeți.

Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea...” Credeți Cuvântul).(Ioan 10.37-38).

Totuși, ei nu au putut crede. Isus nu a explicat lucrurile, ci a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” (Ioan 6.53).

Vă puteți imagina ce a gândit grupul acela de oameni intelectuali, doctorii, rabinii și preoții aceia? El nu le-a explicat nimic pentru că nu trebuia să dea explicații.

Ei își ziceau: „Auziți, ne cere să fim vampiri, să bem sânge și să mâncăm carne de om!” pentru că Isus nu le-a explicat nimic, ci doar le-a zis: „Dacă nu veți face...”

La rândul ei, mulțimea de afară spunea: „Iată că acum s-a dat pe față cine este!

Odată și odată tot s-ar fi dat de gol!”

Vedeți, ei căutau ceva greșit la El, iar Isus a văzut cum s-au dat pe față, pentru că erau doar niște paraziți, n-au mai umblat cu El. Atunci S-a întors spre cei șaptezeci și le-a zis: *„Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?”* (Ioan 6.62), și nu le-a explicat nimic.

Ei s-au uitat unul la altul și au spus: „Cum poate zice că Fiul omului Se va sui la cer, de unde a venit, când noi o cunoaștem pe mama Lui și îi știm pe frații și surorile Lui? Am văzut grajdul în care S-a născut și leagănul în care a fost legănat. Păi, El este din Nazaret, deci cum poate spune că vine din cer? Acestea sunt prostii!” Și n-au vrut să mai umble cu El. Vedeți?

Dar ceilalți ucenici, cei care au rămas lângă El, deși nici ei nu au înțeles cuvintele Lui, L-au crezut. Ei nu puteau explica nimic și nici nu le-a dat explicații, dar fuseseră hotărâți mai dinainte pentru Viață. După toate acestea, El S-a întors spre ei și le-a zis: *„Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.”* (v. 70). Apoi i-a întrebat: *„Voi nu vă duceți?”*

Drept răspuns, Petru l-a zis: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele Vieții veșnice.” (v. 68).

Asta era. El nu le-a dat nici o explicație pentru că îi cunoștea pe cei care aveau să-L părăsească. Ați văzut? Crediința nu pune întrebări și nici nu argumentează, ci cercetează Scripturile pentru că acolo găsește dovedit Cine este El.

Când L-au bătut și l-au pus acea bucată de cârpă peste ochi zicând: „Dacă ești prorocul, spune-ne cine Te-a lovit și Te vom crede!” era același drac bătrân care L-a ispitit la începutul slujbei Sale, când Îi zisese:

„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește acestor pietre să se facă pâini.” (Matei 4.3).

Unii din preoții și rabinii de acolo au strigat: *„Dacă ești Hristosul, coboară-Te de pe cruce!”* El ar fi putut s-o facă, dar n-a făcut-o pe clovnul pentru nimeni. El era, este și va fi întotdeauna Cuvântul, dar ei n-au înțeles aceasta.

Acum aș vrea să fiți puțin atenți. În timp ce cei doi mergeau pe drum vorbind despre El, li s-a arătat Isus. Ei bine, El vine întotdeauna când vorbiți despre El. Necazul este că astăzi noi vorbim prea mult despre lucruri care n-au nici o legătură cu El. Da, întotdeauna noi discutăm despre ce trebuie să facem în cutare afacere, cât avem de spălat sau care detergent este mai bun, etc., și aceasta în timpul când ar trebui să-L lăudăm și să-i dăm slavă.

Biblia spune că *„unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.”* (Matei 6.21).

Ei ar fi trebuit să-L recunoască, dar n-a fost așa, iar astăzi se întâmplă la fel.

Totuși, Biblia spune că El S-a descoperit celor care au primit făgăduințele Scripturii referitoare la El pentru acea epocă.

Amintiți-vă că Isus a început cu începutul și le-a zis:

„O, nepricepuților și zăbavnici cu inima...” și le-a tălmăcit Scripturile, dar ei nu L-au recunoscut nici după ce le-a propovăduit Cuvântul. Ce bine seamănă această întâmplare cu ceea ce se petrece într-o adunare modernă!

El le-a explicat totul cu Scriptura, dar ei n-au putut înțelege și umblau încoace și

Încolo susținând că sunt ucenicii Lui.

Vedeți, ei nu L-au recunoscut deși le-a explicat Cuvântul rânduit de Dumnezeu pentru timpul acela și le-a dovedit că s-a împlinit întocmai.

El le-a zis: „*Nu trebuia să sufere Hristosul acele lucruri și să intre în slava Sa?*” (Luca 24.26). Ei ar fi trebuit să știe aceasta.

Isus le-a mai zis: „*Nu știți că toți prorocii au vorbit despre El?*” și a început de la Moise și le-a explicat toate lucrurile, dar cu toate acestea ei nu-L puteau recunoaște încă.

El stătea înaintea lor, fiind împlinirea Scripturii, dar ei nu înțelegeau.

Vedeți, acesta este un tablou perfect pentru timpul în care trăim. Nu o spun din răutate, ci pentru că acesta este adevărul. Ei nu L-au recunoscut deși toate făgăduințele referitoare la El erau împlinite, și chiar Domnul stătea înaintea lor și le vorbea.

Vă rog să observați mustrarea primită pentru că nu L-au recunoscut; pentru că nu au recunoscut împlinirea Scripturii. Ei erau ucenici, erau oameni care făcuseră sacrificii mari pentru El deoarece Îl iubeau. El îi învățase și le spusese toate lucrurile care s-au întâmplat cu El, iar acum când toate se împliniseră întocmai, iată-i stând chiar în prezența Sa, fără să-L recunoască.

Poate ziceți: „Este posibil așa ceva?” Da, este posibil și știți când? După ce Cuvântul Său făgăduit se împlinește întocmai și totuși noi trecem mai departe.

Aceasta au făcut ucenicii. El le-a spus că va fi răstignit, dar va învia a treia zi, însă

cu toate acestea, n-au înțeles. Din pricina aceasta erau triști și l-au zis: „Știi, niște femei de-ale noastre s-au dus la mormânt, iar când s-au întors, au spus că El ar fi înviat. Zvonul acesta s-a răspândit peste tot. Tu ești străin pe-aici de nu știi aceste lucruri?”

„Ce lucruri?” a întrebat El ca și cum nu ar fi știut nimic. Vedeți, El vorbea astfel ca să-i pună la încercare.

Știați că El nu-și schimbă niciodată felul de lucrare? Întotdeauna procedează la fel, tocmai ca să vă încerce, să vadă ce veți face și ce veți spune despre acel lucru; să vă vadă atitudinea și felul în care veți gândi.

Da, El face și acum la fel, pentru că natura Sa nu se schimbă, iar în vechime a procedat tot așa.

Vă amintiți de Ilie? Biblia spune că unul din fiii prorocilor i-a zis tovarășului său: *„Lovește-mă, te rog!”* Și după ce omul l-a lovit și l-a rănit, s-a dus, s-a legat la ochi și s-a așezat pe drumul împăratului, iar când acesta a trecut pe lângă el, i-a zis: *„Robul tău era în mijlocul luptei; și iată că un om se apropie și-mi aduce pe un alt om, zicând: „Păzește pe omul acesta; dacă va fugi, viața ta va răspunde pentru viața lui sau vei plăti un talant de argint!”*

Și pe când robul tău făcea câte ceva încoace și încolo, omul s-a făcut nevăzut.” Împăratul lui Israel i-a zis: *„Aceasta îți este osânda; tu însuți ai rostit-o.”* (1Împărați 20.37-40).

Vedeți, Dumnezeu a îngăduit ca lucrurile să se petreacă în felul acela, ca să-l facă pe Ahab să-și pronunțe singur sentința din cauză că-l lăsase liber pe Beh-Hadad pe care Domnul i-l dăduse în mână pentru a fi nimicit.

El a procedat la fel și în zilele lui Noe și nu-și schimbă niciodată căile.

Poate zici: „Dar cum voi ști dacă este bine sau rău?” O vei vedea pentru că este făgăduința Scripturii pentru timpul acela.

Dacă ei ar fi renunțat la tradițiile lor, dacă s-ar fi depărtat de obiceiurile pe care le aveau și ar fi citit Scripturile, așa cum le-a spus Isus când le-a zis: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39), L-ar fi recunoscut.

Ei spuneau însă: „Rabi, Tu ne-ai spus asta și cealaltă, însă biserica zice...” Dar vedeți voi, nu contează ce zice biserica, ci ce zice Dumnezeu; nu ce spune denomi-națiunea sau altcineva, ci ce spune Cuvântul. Voi să-L credeți pe Dumnezeu!

Dar tocmai aici au dat greș. De ce? Pentru că se bazau atât de mult pe tradiții încât nu L-au putut recunoaște. El i-a mustrat pentru aceasta și le-a zis: *„O, nepricepuților și zăbavnici cu inima când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii. N-ați înțeles nici semnele biblice și nici lucrurile care s-au întâmplat, deși prorocii au spus că ele se vor întâmpla în timpul acesta, iar voi le-ați văzut. Cum puteți fi atât de nechibzuiți încât să nu le credeți?”*

Și noi am putea păți la fel dacă nu cercetăm Scripturile să vedem în ce timp trăim, în ce ceas... fiindcă s-ar putea să fie mai târziu decât ne gândim.

Ei susțineau că sunt ucenicii Lui; susțineau că cred fiecare Cuvânt spus de El în Biblie, și iată-L pe Mesia, pe Dumnezeul Bibliei identificându-Se cu Cuvântul scris.

În timp ce vorbea cu ei, El se referea la lucrurile întâmplate spunând: „Vă amintiți ce s-a spus despre asta și despre cealaltă? Și cum Hristosul trebuia să facă asta și

asta?" Cu toate acestea, ei nu înțelegeau și nu știau ce spune. De ce aceasta? Pentru că cunoșteau Cuvântul după literă și nu L-au înțeles când li L-a tălmăcit.

La fel este și astăzi. Fiecare om are propria lui tălmăcire, dar Dumnezeu condamnă acest lucru, deoarece El Își tălmăcește Cuvântul singur.

Prieteni, dacă Dumnezeu a spus că va face un lucru, îl va face negreșit, tălmăcirea Sa fiind împlinirea aceluia lucru. Da, Dumnezeu este Cel care Își tălmăcește singur Cuvântul. Aleluia! Astfel, El a stat cu acei ucenici fiind Interpretul Cuvântului Său. Amin.

El este Același ieri, azi și în veci, Își tălmăcește Cuvântul singur și nu are nevoie de nici un predicator, nici de mine, nici de altcineva ca să-L tălmăcească.

Întotdeauna El dă făgăduința, iar după aceea Se întoarce și o împlinește, tălmăcind-o singur.

Marele Biruitor al oricărei boli, al morții, al iadului și al mormântului, stătea viu înaintea lor, dar ei nu puteau crede aceasta, măcar că tot timpul făcea referire la Sine. A început de la Moise și de la proroci și le-a arătat toate lucrurile privitoare la El, dar ei nu puteau înțelege.

La fel este și astăzi. De ce? Pentru că suntem prea preocupați să învățăm crezurile noastre; suntem prea preocupați de crezurile noastre denominaționale; suntem prea ocupați cu Asociația de ajutorare a femeilor; suntem prea ocupați cu programele TV și cu toate acele nimicuri. Da, suntem prea ocupați ca să avem timp să cercetăm Scripturile pentru a vedea dacă este așa sau nu.

Dacă ați merge la un restaurant, ați comanda o supă și ați găsi în ea un păianjen, pentru nimic în lume nu ați băga așa ceva în gură, deoarece v-ați teme că ar putea

ucide acest trup, dar în sufletul vostru băgați tot felul de lucruri, tot felul de crezuri, etc., și nu vă uitați niciodată să vedeți dacă este un lucru bun sau nu.

Biblia spune că „*multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.*” (Proverbe 16.25), de aceea: cercetați Scripturile! Să știți că sufletul este veșnic, așa că fiți atenți ce puneți în el: fiți atenți la acele crezuri și la acele lucruri!

Oamenii de astăzi nu mai au timp să studieze și să mediteze, n-au timp să cerceteze aceste lucruri, nici să încerce să afle dacă sunt corecte sau nu; n-au timp să-L lase pe Dumnezeu să le tălmăcească.

Dar când se împlinește ceea ce s-a spus, acela este Adevărul. Atunci priviți și credeți dacă este Cuvântul pentru acest timp, cum am spus și aseară când am văzut că Moise nu ar fi putut veni cu mesajul lui Noe, și nici Isus nu ar fi putut veni cu mesajul lui Moise, deoarece totul a fost rânduit pentru un anumit timp.

Nici noi nu am putea veni cu mesajul lui Luther, nici cu al lui Wesley și nici cu cel pentecostal, deoarece suntem mai departe.

Poate ziceți: „Oh, aceasta este părerea ta!” Ei bine, așa a făcut și biserica catolică: a spus că Luther a adăugat; apoi luteranii s-au gândit că Wesley a adăugat, iar metodiștii au spus la fel despre pentecostali, dar uitați-vă în Scriptură și veți vedea cum aceste mesaje se identifică cu fiecare epocă.

Și vă spun: dacă lucrurile pe care le face El acum, nu se identifică cu făgăduințele lui Dumnezeu date pentru această zi, dați-i pace! Dar dacă El a spus că se vor întâmpla și este așa, atunci să credeți! Aceasta este dovada că nu vorbește un om, ci Dumnezeu care Își tălmăcește propriul Cuvânt.

„O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când trebuie să se îplinească tot ce au

spus prorocii cu privire la Hristos!”

Totuși, ucenicii Lui nu puteau crede Cuvântul scris deoarece erau preocupați de una și de alta.

Astăzi, ei susțin că cred că El a înviat a treia zi și spun: „O, noi credem că El a înviat și este viu în vecii vecilor!” dar stați să faceți ceva ce a făgăduit că va face și imediat vor zice: „Ori sunt o grămadă de holly-rollers, ori aici este telepatie mintală, ghicitorie sau altceva de felul acesta!”

Vedeți? Vor vorbi la fel ca cei din zilele lui Isus, pentru că este același duh. Să nu uitați că diavolul își ia oamenii, dar duhul lui rămâne. Acel duh a fost peste religioșii din trecut și este și peste religioșii de astăzi. Să nu uitați că nimeni nu putea să aducă nici o învinuire împotriva fariseilor din acele zile. Ei trebuiau să aibă o trăire corectă, pentru că altfel ar fi fost omorâți cu pietre. Toți erau oameni cu educație înaltă, erau învățători ai Legii, etc., dar cu toate acestea Isus le-a zis: *„Sunteți o adunătură de șerpi, aveți de tată pe diavolul, și vreți să împliniți poftele tatălui vostru...”* (Ioan 8.44).

Cum era posibil ca un Om al lui Dumnezeu să spună asemenea cuvinte despre un alt om? Cum a putut spune El așa ceva? O făcea pentru că au refuzat să vadă Cuvântul viu care se manifesta sub ochii lor.

Astăzi, noi i-am auzit adesea pe luterani spunând: „Când crezi în Isus Hristos, Îl ai. Asta-i tot.” Nazarinienii, sfinții pelerini și metodiștii liberi spun: „Trebuie să strigi, fiindcă atunci Îl ai.” Penticostalii spun: „Trebuie să vorbești în limbi, fiindcă numai atunci Îl ai.”

Dar eu vă spun că nici unii dintre ei nu au dreptate! Eu am văzut cum vracii păgâni vorbeau în limbi și strigau; am văzut cum mahomedanii alergau pe așchii ascuțite și strigau cu mult mai tare decât i-am auzit vreodată pe penticostali, și cu toate

acestea nu-L aveau pe El.

Totuși, este corect să crezi în El; este corect să vorbești în limbi; este corect să strigi și să te bucuri, dar aceasta nu este tot, nu ajunge.

Fariseii spuneau: „Păi, dacă ai roadele Duhului este în ordine!” dar deși aveau mai multe roade ale Duhului decât noi toți, era degeaba.

Haideți să-L aducem puțin pe El în fața judecății, iar eu Îl voi acuza înaintea voastră. Dumnezeu să mă ierte pentru ceea ce spun, dar o fac numai ca să vă ajut să vă faceți o părere despre ceea ce vreau să spun.

Deci: „Am auzit că umblă pe aici un tânăr care spune că ar fi proroc. Vine din Galilea și a făcut o mulțime de vindecări și alte lucruri minunate, dar aceasta nu înseamnă nimic.

În Betsaida avem un lac la care coboară mulți ologi, iar când vine îngerul și tulbură apa, oricine intră primul în apă este vindecat. De ce ar mai vrea Dumnezeu să trimită pe cineva să facă aceasta?”

Vedeți, aceasta dovedește că ei nu puteau recunoaște timpul în care trăiau; nu recunoșteau Cuvântul aceluia ceas deși făgăduința era pe cale să se împlinească sub ochii lor.

Ei ziceau: „Noi judecăm după roadele Duhului Sfânt!”

Acum priviți! Când erați tineri și umblați încoace și încolo, ca tinerii, cine și-a dedicat tot timpul pentru a vă ajuta să studiați Cuvântul? Bătrânul și evlaviosul vostru preot. Cine a reunit familia atunci când mama și tatăl vostru au fost pe

punctul de a divorța? Bătrânul și evlaviosul vostru preot. Când s-a prăpădit recolta tatălui tău și ați rămas fără bani și mâncare, cine i-a semnat un CEC sau i-a dat bani? Același bătrân și evlavios preot. Cine a stat lângă mama ta când te-a născut? Bătrânul preot evlavios. Cine te-a luat în brațe și te-a tăiat împrejur a opta zi, încredințându-te Domnului? Bătrânul preot evlavios.

Și priviți: În orașul nostru sunt tot felul de comercianți care nu au ogoare să le cultive, ci vând bunuri. Pentru ca aceștia să poată aduce o jertfă de curățire pentru sufletele lor, conform Cuvântului lui Dumnezeu, el a pus niște cuști cu miei de vânzare pentru ca aceștia să aibă posibilitatea să cumpere un miel ca să împlinească cerința Legii.

Oh, și când ei s-au dus acolo să-și cumpere mielul, știți ce a făcut individul acela? A răsturnat mesele cu bani și i-a alungat pe oameni de acolo, împiedicându-i să-și pună sufletul în rânduială cu Dumnezeu.

Mai mult, știți ce a spus despre bătrânul preot? Că este un șarpe și că tatăl lui este diavolul.”

Am dat acest exemplu pentru că am vorbit despre roadele Duhului, dar știți care este dovada unui credincios? El crede Cuvântul manifestat în timpul în care trăiește. Așa a fost întotdeauna.

Oamenii se încurcă în tot felul de tradiții, religii, denominațiuni, educație, dar Dumnezeu vine și își legitimează Cuvântul pentru acel timp. Aceasta este dovada.

Priviți ce a spus El: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți.”* (Ioan 10.37).

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai

ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39).

Dar deși au umblat cu El, ei nu L-au recunoscut, iar acum Se arăta după înviere, dovedind că era împlinirea Scripturii. Și astăzi, după ce Isus a înviat din morți și S-a arătat oamenilor din zilele din urmă, ei nu L-au recunoscut.

Cu ani în urmă, când a pornit mișcarea pentecostală, mișcarea care a crescut cel mai mult, oamenii spuneau: „Astăzi nu mai există Duhul Sfânt,” dar ei s-au dus și L-au primit ca cei de la început, deoarece Dumnezeu a făgăduit că Duhul Sfânt Se va revărsa, și cum Îl veți putea opri când El a făgăduit că o va face?

Ei spuneau: „Nimeni nu va crede...” dar au crezut pentru că Dumnezeu este în stare să ridice și din pietrele acestea copii ai lui Avraam, care să creadă Cuvântul Său.

Astfel, ei au mers înainte până când au devenit cea mai mare biserică din țară. O revistă catolică scrie că biserica pentecostală crește cel mai mult dintre toate denominațiunile, având un milion de convertiți într-un singur an. Anul trecut au avut un milion cinci sute de mii de convertiți. Această statistică nu include adunări ca a mea, a lui Roberts și altele de felul acesta.

Vedeți, oamenii aceia au fost introduși doar ca membri, iar unii dintre ei nu știu nici unde aparțin, dar au fost înregistrați ca să aibă un număr mai mare de convertiți.

Această mărturie este adusă de biserica catolică.

Vedeți, prezbiterienii, metodiștii și baptiștii au spus că nu este posibil așa ceva, iar acum umblă toți după El. Dar și pentecostalii sunt destul de orbi ca să nu vadă timpul în care trăim.

Știați că în a șaptea strajă fecioarele adormite au spus: „*Dați-ne și nouă din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelilele.*”? Dar cele înțelepte le-au răspuns: „*Nu, căci avem doar cât să ne ajungă nouă!*” Și în timp ce se duceau să cumpere, a venit Mirele și cele înțelepte au plecat cu El.” (Matei 25.8-13).

Domnul ar putea spune din nou: „*O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când trebuie să credeți ceea ce spune Scriptura despre această zi!*”

Această epocă laodiceană L-a scos afară din mijlocul ei pentru că este bogată și nu duce lipsă de nimic, biserica pentecostală fiind una din cele mai bogate biserici din lume.

Oh, Doamne! Mai demult obișnuiam să ne întâlnim jos, pe alee, dar acum sunt în față, sunt pe strada principală alături de cele mai bune biserici și seminarii. Chiar acum ridică o clădire de cincizeci de milioane de dolari. De ce? Pentru că sunt bogați. Dar știți care este necazul? Voi ați uitat făgăduința Domnului și v-ați îndreptat spre tradiții.

Oh, iar când El vine să o legitimeze, oamenii sunt atât de reci și de prinși de educația și filozofiile lor, încât au transformat poruncile lui Dumnezeu într-o tradiție și nu-L pot recunoaște.

Noi stăm și vorbim cu ei, dar nu merge. Desigur, dacă ar fi venit unul mai lustruit, vreun mare episcop sau ceva de felul acesta, l-ar fi primit, dar așa...

Însă vedeți, El n-a venit niciodată în felul acesta. Dacă marele preot Caiafa ar fi spus: „Eu sunt Mesia, Eu sunt Cel ce trebuia să vină!”, toți ar fi zis: „O, da, sfinte părinte, tu ești Mesia!” Dar ritualurile lui religioase nu-l identifică drept Mesia. Aceasta arată că nu putea fi Mesia.

Scriptura a dat un semn după care să fie recunoscut adevăratul Mesia, iar astăzi este la fel. Astfel, noi trebuie să-L credem pe „Așa vorbește Domnul,” nu denotațiunile, nici crezurile, nici educația lumească sau celelalte.

Să știți că o mulțime de biserici au început să accepte ideea că înainte de a pleca pe câmpul Evangheliei, un misionar trebuie să fie supus unui test psihologic pentru a se stabili indicele de inteligență pe care îl are.

Prieteni, așa ceva este contrar Scripturii, deoarece Cuvântul spune că Petru era analfabet, așa că nu putea să-și scrie nici măcar numele, dar cu toate acestea lui Dumnezeu i-a făcut plăcere să-i dea cheile Împărăției, deoarece L-a văzut pe Mesia și a cunoscut semnul Lui. El a crezut Cuvântul și a știut că era Mesia cel așteptat, iar Domnul i-a zis: *„Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea...”* (Matei 16.18).

El nu-și va zidi Biserica pe Petru, nici pe Isus, ci pe descoperirea duhovnicească despre Cine este El.

Același lucru l-a făcut Abel. *„Prin credință el a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain.”* (Evrei 11.4).

Biblia spune că ambii băieți au adus câte o jertfă; amândoi s-au rugat; amândoi au ridicat câte un altar și amândoi s-au închinat aceluiași Dumnezeu.

Ați văzut? Cu toate acestea, unul a fost acceptat iar celălalt a fost respins. De ce aceasta? Pentru că, prin descoperirea primită, Abel a văzut că jertfa plăcută lui Dumnezeu nu erau roadele pământului, ci sângele, pentru că nu merele ne-au scos afară din grădina Eden.

Uitați-vă la Moab, marea organizație care se închina aceluiași Dumnezeu ca

Israelul. Iată-l pe marele episcop Balaam, care vine și ridică șapte altare, exact ca Israelul. El a adus șapte jertfe curate – viței și berbeci – care vorbeau despre venirea lui Hristos. Fundamental aveau dreptate amândoi, dar uitați-vă la așa zisa „grămadă de renegați din vale,” care se afla în călătorie spre țara făgăduită și căreia nu i-au dat voie să treacă pe acolo deoarece se temeau că vor avea vreun fel de trezire sau așa ceva.

Ceea ce a omis să vadă Balaam, a fost Stânca lovită, șarpele de aramă și Glasul Împăratului. Ei au omis să vadă prezența lui Dumnezeu printre oamenii aceia.

Priviți! Și Moabul și Israelul aveau proroci: pe Balaam și pe Moise, dar Moise se identifica cu Cuvântul. Israel nu era puternic ca națiune, dar era identificat cu Cuvântul și posedea dovada prezenței Lui. Amin.

Acesta este un grup care crede, și Hristos este cu noi pentru că a spus: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”* (Ioan 14.19).

Totuși, ei n-au văzut aceasta. N-au înțeles că El era împlinirea Cuvântului făgăduit pentru timpul lor și n-au înțeles semnul unui proroc adevărat...

.....

Ei i-au zis: *„Tu ești singurul străin aici în Ierusalim de nu știi ce s-a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod.”* (Luca 24.18-19).

Priviți-L acum pe El! Imediat ce au spus aceasta și L-au identificat, El le-a zis: *„Dar ce s-a întâmplat?”*

„Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel...” (v. 21).

Când ei au recunoscut că El era un proroc, S-a dus direct la Cuvânt. Vedeți semnul adevărat al unui proroc adevărat?

Un proroc adevărat merge întotdeauna la Cuvânt, deoarece Cuvântul Domnului vine la proroci.

Și priviți ce a făcut. Ei l-au spus că au crezut că era Prorocul. Voi știți că orice proroc adevărat trebuie să se identifice cu Cuvântul. Amin. De ce? Pentru că Cuvântul vine întotdeauna la proroc.

Bătrânul doctor Davis, care cred că este pe aici pe undeva, este cel care m-a ordonat ca predicator în Biserica Misionară Baptistă. Noi ne-am contrazis pe marginea Scripturii deoarece el susținea că Isus l-a botezat mai întâi pe Ioan Botezătorul, fiindcă el nu fusese botezat. Spunea că el predica botezul și pentru că nu era nimeni vrednic să-l boteze, l-a botezat Isus.

Ei bine, eu n-am putut să înțeleg de unde a scos aceasta pentru că nu găseam nici un text biblic care să învețe așa ceva. Și într-o zi în timp ce eram singur, a venit Îngerul Domnului și mi-a descoperit adevărul.

Acum priviți. Isus era Cuvântul, iar Ioan era prorocul. Două lucruri sunt mai mari pe pământ: Dumnezeu și prorocul Său. Și iată Cuvântul pășind drept în apă la proroc. Cuvântul a venit la proroc, în apă. Amin. Acum mă simt bine. Cuvântul absolut vine la proroc. Da, acolo era Cuvântul viu și prorocul, iar Cuvântul vine la prorocul Său.

Eu pot vedea cum li s-au întâlnit privirile. Ioan s-a uitat în sus și a văzut cerurile deschise și Duhul coborând ca un porumbel peste El, în timp ce Glasul spunea: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea să locuiesc.”* (Matei

3.17). Când L-a văzut venind pe mal, Ioan a zis: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*” (Ioan 1.29). Fiind cuprins total de credința adevărată, el a mai spus: „*Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-i duc încălțăminte.*” (Matei 3.11). *El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.*”

Ioan știa că trebuia să vină și ziua lui, deoarece era premergătorul lui Isus.

El a mai spus: „În mijlocul vostru este Unul pe care nu-L cunosc încă, dar Îl voi ști atunci când voi vedea semnul care-L va identifica.”

Apoi, în altă zi a pășit afară, iar când L-a văzut, Ioan a zis: „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.*” Isus Cuvântul, a mers direct la proroc în apă, iar Ioan a privit la El cu umilință și a zis: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la Mine?*” (Matei 3.14).

Priviți Cuvântul și prorocul împreună. Vedeți, prorocul trebuie să cunoască Cuvântul, deoarece lui îi este descoperit.

În momentul acela prorocia era împlinită, pentru că el Îl prezenta pe Mesia. Isus l-a privit în față și i-a zis: „*Lasă-Mă acum, căci așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit.*”

Și ce a spus Isus când a fost botezat? „Ca proroc, tu știi că Eu sunt Jertfa, și înainte să fie adusă, jertfa trebuie să fie spălată.” Amin. Amin. (Ezechiel 40.38).

Cuvântul vine întotdeauna la proroc. Corect. El a spus: „*Se cuvine să împlinim toată neprihănirea.* Eu sunt Jertfa și Jertfa trebuie spălată. Este corect. Tu ai trebuință să fii botezat (Amin), dar lasă să facem așa pentru că se cuvine să împlinim toată neprihănirea.” Aleluia.

Bărbați și femei, se cuvine ca și noi, ca popor al cincizecimii, posesori ai mesajului lui Dumnezeu, să împlinim toată neprihănirea.

Observați că El i-a dus direct la Cuvânt atunci când cei doi ucenici au spus: „...*Isus din Nazaret era un proroc puternic în fapte și cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.*” (Luca 24.19).

Și pentru că era un proroc identificat, El s-a dus în urmă, chiar la cuvintele care afirmă cine este. Vă rog să nu scăpați aceasta. El a luat ceea ce spuneau ucenicii că este, a luat Cuvântul scris și S-a identificat ca fiind Acela, dar ei nu au înțeles.

Deși L-au numit Proroc, nu au înțeles. Fiind proroc, El S-a dus direct la Cuvânt, L-a luat și Și-a identificat slujba pe care o avea, dar ei au zis: „A fost o predică minunată, fiindcă ne ardea inima în noi când ne vorbea.” Dar aceasta a fost tot.

Mă întreb dacă nu ni s-ar putea întâmpla și nouă la fel. Este scris că așa va fi. Amin. Deci atunci o vom face.

Observați! O, ce semn al unui proroc adevărat! Întotdeauna drept în Cuvânt, dar cu toate acestea ei n-au putut înțelege. Învățătura Lui era prea mare. O, Doamne! Mai sunt doar opt minute... Au trecut atât de repede cele patruzeci și cinci de minute.

Priviți! Chiar dacă nu puteți înțelege, așa cum n-au înțeles nici ei, urmați-le totuși exemplul, pentru că ei L-au invitat înăuntru zicând: „*Rămâi cu noi căci este spre seară și ziua aproape a trecut.*” (Luca 24.29). Asta-i tot.

Prieteni, El vi se poate face cunoscut numai atunci când Îl chemați înăuntru. Poate ziceți: „Eu nu înțeleg. Mie mi-au fost explicate prin Cuvânt lucrurile care trebuie să se întâmple în timpul acesta, dar nu reușesc să înțeleg.”

Sfatul meu este să-L invitați pe Isus înăuntru și să-i spuneți: „Intră, Doamne Isuse.” De ce nu vreți s-o faceți chiar acum? „Intră!”

Fiți atenți! El S-a făcut că merge mai departe. S-ar putea să procedeze și cu voi așa, dar El nu pleacă niciodată dacă-L invitați să intre.

Când S-a făcut că merge mai departe, cei doi l-au zis: „*Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut.*”

Atunci El S-a oprit și a spus: „Bine, voi intra.”

Prieteni, acesta este lucrul cel mai important, chiar dacă nu ați prea înțeles Cuvântul. Pentru unii din voi s-ar putea să fie prea adânc și nu-L înțelegeți. Poate sunteți prea plini de crezuri, fiindcă unul v-a spus una, altul v-a spus alta și nu mai știți ce să credeți, dar când ajunge El înăuntru, închide ușa.

Oh, și observați cum li S-a făcut cunoscut! După ce le-a predicat Cuvântul identificat, iar ei au mărturisit că El a fost un proroc și că ei sunt ucenicii Lui, măcar că le-a vorbit toată ziua, nu L-au recunoscut.

Nu, domnilor, ei n-au înțeles nimic după predicarea Cuvântului, dar după ce L-au primit înăuntru, le-a deschis ochii să știe cine este. El le-a deschis ochii. Cum? Făcând ceva ce a făcut înainte de răstignirea Sa; făcând ceva ce a făcut numai El, fiindcă nici un om nu poate face ceea ce face El.

Înțelegeți? El a procedat întotdeauna așa și nu Se schimbă niciodată, dovedind că Evrei 13.8 are dreptate când spune că „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*”

De îndată ce a intrat la ei, El S-a identificat făcând ceva ce a făcut întotdeauna, așa

cum s-a întâmplat și cu femeia de la fântână.

Observați! Ea a venit acolo foarte aranjată, pentru că era o femeie cu renume rău. Probabil trăia în stradă, cum putea, dar în inima ei avea o vedere deosebită de a celorlalți oameni.

Preoții din acele zile aveau o educație aleasă, aveau anumite concepții... dar femeia aceasta avea un alt fel de vedere, pentru că în inima ei era o luminiță mică, era o sămânță care aștepta. O, și de îndată ce Lumina va întâlni acel bob de sămânță, el va germina și va trăi.

Iată-o venind! Desigur, ea nu putea veni să ia apă împreună cu celelalte femei. Frumoasa femeie și-a pus vasul pe umăr și s-a dus la fântână, iar când a ajuns acolo l-a auzit pe acel Om zicând:

„Dă-Mi să beau!”, și discuția lor a continuat până când, la un moment dat, El i-a zis:

„Du-te și adu-l pe bărbatul tău!” În inima ei, femeia știa care era semnul lui Mesia.

„Nu am bărbat,” a răspuns ea.

„Așa este, pentru că cinci bărbați ai avut, și cel cu care trăiești acum nu este bărbatul tău. Aici ai spus adevărul.”

Când a auzit aceste cuvinte, femeia i-a zis: *„Doamne, văd că ești proroc. Noi n-am mai avut proroci de sute de ani, iar acum Îl așteptăm pe Hristos, Mesia, Unsul, și când va veni El, va face exact cum s-a spus.”*

„Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”

Când a auzit aceste cuvinte, femeia a alergat în cetate. Conform legilor din acele zile, ea nu avea voie să facă aceasta, deoarece o femeie cu faima ei nu era ascultată de nici un bărbat. Oh, dar încercați s-o opriți, fiindcă este la fel ca încercarea de a stinge o casă în flăcări, într-o zi cu vânt. Ea a alergat în cetate și a zis: *„Veniți să vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este Acesta Hristosul?”* (Ioan 4.1-29).

Nu uitați că Isus nu repetă niciodată, dar se spune că cetatea aceea a crezut în El din pricina mărturiei femeii.

Gândiți-vă că ea a știut făgăduința; a știut ce trebuia să facă Mesia, iar când a văzut acele lucruri împlinindu-se sub ochii ei, i s-au deschis ochii. Ei fuseseră închiși de păcat, dar când a vorbit cu El, a spus: *„Aceasta va face Mesia când va veni.”* Și ce i-a spus Isus?”

„Eu sunt Acela.” Imediat ochii ei s-au deschis. Da, și are Viața veșnică pentru că ochii ei au fost deschiși.

Ce ar putea face cu ochii noștri o făgăduință împlinită în zilele noastre? V-a deschis ochii?

Când vedem împlinirea cuvintelor din Ioan 14.12: *„Adevărat, adevărat, vă spun că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.”*

Evrei 13.8: *„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”*

Ioan 14.9: „Isus i-a răspuns: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”

Luca 17.26-30: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului:

mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.

Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aiudoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau;

dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți.

Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.”

Deci, ce ar trebui să se întâmple cu ochii noștri când vedem împlinirea tuturor acestor Scripturi? Cum ar trebui să reacționăm la împlinirea textului din Maleahi 4.5-6b:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

El va întoarce... inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”

Ce ar trebui să se întâmple cu ochii noștri? Ar trebui să se deschidă. Dacă nu se deschid, vor rămâne orbi pentru veșnicie. El deschide ochii unora și îi orbește pe alții, înțelegeți?

În aceste zile din urmă, El îi deschide pentru ceea ce a făgăduit că va face, restituind credința adevărată.

O, poporul penticostal care pretinzi că ai Duhul Sfânt, fie ca Dumnezeuul cerurilor să-ți deschidă ochii și să-i întoarcă de la tradiții spre Dumnezeuul cel viu, spre făgăduința Bibliei, fiindcă spui că crezi ceea ce s-a spus cu privire la sămânța împărătească a lui Avraam, la cei chemați afară în zilele din urmă. Atunci Iahveh va veni în mijlocul poporului Său și va face exact ceea ce a făcut în zilele Sodomei.

Ați auzit știrile de aseară. Am uitat numele statului despre care era vorba, dar se spunea că nu știu câte sute de învățători care predau în școli, sunt homosexuali. Oh, totul este putred până în măduvă! Chiar și în guvern, peste patruzeci la sută au declarat că sunt homosexuali. Biroul meu este plin de scrisori ale mamelor care se plâng că băieții lor trăiesc cu alți băieți. Acesta este timpul în care trăim. Toate națiunile se destramă; Israel se trezește și înflorește, pentru că este în patria lui.

Oh, numai biserica din Laodicea este adormită! Isus încearcă să găsească o cale de intrare, dar nu poate. Deși Scriptura vorbește atât de clar, bisericile sforăie în continuare într-un pat lumesc.

O, biserică, dacă nu poți înțelege Cuvântul, deschide-ți doar inima să vezi dacă nu cumva El Se identifică exact ca în trecut, ca fiind Același ieri, azi și în veci. Haideti să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, uneori nu vreau să fiu aspru cu oamenii, nu vreau să fiu dur, dar Doamne, așa cum spun tâmplarii: „Cum poți ține scândurile drepte dacă nu le prinzi în cuie?” Dumnezeule, Te rog să-i faci să înțeleagă că noi încercăm să le

aducem aceste lucruri, mânați de dragostea creștină.

Poate aceasta este ultima dată când ne mai întâlnim; poate orașul acesta nu va mai avea nici o trezire ca aceasta, dar vor merge mai departe pretinzând că o au, deși Biserica va fi plecată demult...

Noe era în arcă și ușile s-au închis în urma lui cu șapte zile înainte ca să cadă ploaia, așa că nu a mai putut intra nimeni. Lumea și-a continuat viața mai departe, dar într-o zi s-ar putea întâmpla la fel. I-ar putea trezi cuvintele pe care le-a spus Isus când L-au întrebat: „*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*”, iar El le-a răspuns: „*...Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.*” (Matei 17.10-12).

Deci, la fel s-ar putea întâmpla și astăzi. Într-una din zilele acestea va veni necazul cel mare, iar ei vor spune: „Păi, noi credeam că mai întâi va pleca Mireasa...”

Biserica în necazul cel mare? Desigur. Biserica va intra în necaz, dar Mireasa, nu. De ce aceasta? Poate Cuvântul le va spune: „Ea a plecat deja, dar voi nu ați știut nimic.” Da, ei vor continua să meargă la biserică și nu vor ști nimic.

Doamne, chiar dacă oamenii nu înțeleg Scripturile în seara aceasta, îngăduie să le fie deslușite astfel încât fiecare din ei să spună: „Doamne Isuse, Tu care ești prezent, vino și locuiește în mine pentru că am nevoie de Tine. Eu am citit în Biblie despre o femeie care s-a atins de haina Ta, iar când a făcut aceasta, Te-ai întors, i-ai spus care era necazul ei, ai vindecat-o și i-ai spus că credința ei a mântuit-o.

Tot în Biblie am citit că Tu ești Marele Preot care poate fi atins prin neputințele noastre și că ești Același ieri, azi și în veci.

Doamne, intră în inima mea și descoperă-Te, pentru că am promis că voi umbla cu

Tine și Te iubesc, dar nu am văzut încă aceasta. Vino deci, și fă acest lucru pentru mine, în seara aceasta.”

Tată, îndură-Te de oamenii aceștia și deschide-le ochii, pentru că atunci Îl vor putea vedea pe scumpul nostru Domn Isus Hristos înviat și fiind Același ieri, azi și în veci. Fie ca ochii noștri să fie deschiși pentru Împărăția lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Dacă vă dau drumul la timp, nu mai putem chema rândul de rugăciune. Adevărul este că nu trebuie să veniți aici. De ce? Pentru că Dumnezeu este la fel de mare pretutindeni. Credeți că El este Omniprezent? Sigur că este. El este Omniprezent pentru că este Atotștiutor, adică cunoaște toate lucrurile. Exact ca și cuvântul „predestinare.” Acesta este un cuvânt greșit. Am înțeles aceasta pentru că Duhul m-a întors înapoi să-l corectez.

Mulți oameni cred în predestinare, dar acesta nu este un cuvânt corect. Cuvântul potrivit folosit de Biblie este „cunoaștere mai dinainte.” Adică, Dumnezeu a știut mai dinainte cine va fi mântuit și cine nu. De aceea poate hotărî mai dinainte: prin faptul că cunoaște mai dinainte. Înțelegeți?

Voia Lui este ca niciunul să nu piară, dar El știe cine va pieri. Dacă n-ar ști înseamnă că nu este Dumnezeu. El trebuie să fie Atotputernic așa cum este Omniprezent, Atotștiutor și Infinit. Da, El este Infinit, pentru că altfel nu ar fi Dumnezeu. Deci El știe toate lucrurile, de aceea poate cunoaște sfârșitul încă de la început, pentru că este Cuvântul.

Eu sunt un străin pentru voi, nu văd pe nimeni cunoscut, în afară de băiatul acesta.

Acum câteva minute am privit spre un băiat care plângea, iar atunci mi-am amintit de un interviu pe care l-am dat unui băiat care semăna cu acesta.

În ordine. Ați vrea să vă deschideți inimile? Câți din voi au nevoie de Dumnezeu? Ridicați mâna și spuneți: „Eu am nevoie!” Ridicați mâna, oricine ați fi. Fie ca Dumnezeul cerurilor, Cel care L-a înviat pe Fiul Său Isus Hristos, să se îndure de noi.

Acum voi încerca să vă dovedesc prezența Sa, printr-un dar divin. Fie ca El să-L trimită pe Duhul Sfânt peste mine, astfel ca Isus Hristos să Se identifice, prin acest dar, în acest trup de carne, așa cum S-a identificat în trup uman și în zilele Sodomei, pentru a împlini Cuvântul Său. Fie ca El să facă aceasta, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Aș vrea ca fiecare să înceapă să se roage în inima lui, plin de respect, și să zică: „Doamne Isuse, Îți deschid inima să intri și închid toată necredința afară. Te rog să-mi descoperi și mie lucrurile pe care le-ai făcut înainte de răstignire, fiindcă atunci voi ști că ai înviat din morți.”

Desigur, eu nu voi putea să vă cuprind pe toți, dar pe unii îi voi prinde. Oh, iar dacă voi prinde unul, va fi la fel ca și cu femeia aceea din Sihar, Samaria, care n-a avut nevoie de nimic, pentru că a crezut și a adus toată cetatea la Isus.

Nu ar fi minunat, fraților? Mi-e foarte greu să vorbesc din pricina celor două daruri: unul este să vorbesc, iar celălalt să văd.

Să credeți din toată inima și să fiți plini de respect. Nu vă îndoiiți, ci aveți credință în Dumnezeu.

Haideți să începem cu partea aceasta...

Vedeți, noi trebuie să stăm între tot felul de crezuri. Nu forțați, pentru că puteți trece pe lângă, ci liniștiți-vă și spuneți: „Desigur, acesta este Cuvântul și îl cred pe

bărbatul acela care nu mă cunoaște.” Procedați în felul acesta și spuneți: „Aștept să mă întâlnesc cu El, pentru că am nevoie.”

Eu nu pot să vă vindec și nici ceea ce vă spun nu vă vindecă. Nu-i de mirare că sunteți suspicioși, pentru că vedeți numai o atingere. Prin acest dar, El vă spune cine sunteți, ce se va întâmpla, etc., și voi știți că din zecile de mii de cazuri întâlnite, nu a greșit niciodată.

Câți din voi au urmărit aceasta și știu că am spus adevărul? Ridicați mâna. Ați văzut? Acesta nu poate fi altcineva, decât Dumnezeu. Când vedeți că se întâmplă aceste lucruri, să știți că este împlinirea făgăduinței Lui care nu cade niciodată.

Dar aceasta nu vă poate vindeca, pentru că El a făcut-o deja. Ce face El aici? Se identifică pentru a-Și ține făgăduința.

Și nu uitați! Dacă El a ținut acea făgăduință, atunci va ține și făgăduința vindecării. Este mai mult decât un semn.

Dacă printre noi ar fi cineva într-un scaun cu rotile, iar eu aș merge și l-aș ridica, s-ar putea spune că avem un caz bun de psihologie, dar gândurile inimii nu le poate cunoaște nici un om. Dacă vă spun cine sunteți, ce ați făcut sau altceva despre voi, așa ceva poate face numai Dumnezeu.

Aș vrea să vă explic aceasta, dar nu pot pentru că înlăuntrul meu sunt transpus într-o altă dimensiune.

Eu privesc direct la Stâlpul de Foc care l-a însoțit pe Israel prin pustie. Câți dintre voi au văzut fotografia aceea? Să vă văd mâinile. Eu privesc drept spre El, deoarece chiar aici este o aureolă, un fel de Lumină galben-verzuie, ca un inel.

Văd o femeie care stă aici și mă privește. Ea suferă și se roagă pentru o boală pe care o are. Este o problemă de sânge: are diabet. Așa este.

Și voi, femeile acelea două care sunteți oloage, aveți diabet. Ridicați mâna dacă este adevărat. Vedeți? Voi v-ați gândit la aceasta și ați încercat să vă deschideți inimile. Acum vedeți? El a venit și a făcut exact ce a făcut înainte de răstignire. Voi nu mă cunoașteți, este adevărat? Ridicați mâna dacă este adevărat. În ordine. Dacă noi nu ne cunoaștem trebuie să fie El. Dacă veți crede din toată inima, Dumnezeu Se va descoperi, dar trebuie să credeți.

Aici este un bărbat care a spus ceva cuiva. El stă în spate și mă privește. Poartă o cămașă albă și este mare. Nu ne cunoaștem, este adevărat? Dacă El îmi va arăta care este problema ta, vei crede că te poate vindeca? Tu ai o boală de inimă. Dacă este adevărat, ridică mâna. Accepti vindecarea?

Chiar aici este un om care a ridicat mâna. Da, tu. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu, prorocul Lui? Da? Și tu suferi de o boală de inimă, dar ai și artrită. Femeia de lângă tine este soția ta și are tot artrită. Ea are și crize. Dacă este adevărat, ridică mâna. Da, așa este. Crezi că pot să-ți spun cine ești? Sunteți domnul și doamna Jones. Credeți din toată inima și fiți vindecați.

Aici stă un bărbat cu părul cărunt care își ține capul într-o parte. Lumina este acum deasupra lui. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Crezi că febra va dispărea și vei fi bine? Dacă crezi, ridică mâna. Pentru aceasta te rogi.

A ridicat mâna și bărbatul de alături, deoarece crede. Și el este bolnav, are artrită. Dacă este așa, ridică mâna. Așa este. Acum credeți? Singurul lucru pe care trebuie să-l aveți este credința.

Doamna din capăt, crede? Crezi din toată inima? Crezi că boala de stomac pe care o ai, te va părăsi? Da? Tu ai și o povară pe inimă, este adevărat? Este fiica ta. Ea

nu este aici, dar crezi că-ți pot spune unde se află? Ea trăiește în California și are peste ea o umbră neagră. Dacă nu este ajutată, va muri pentru că are cancer. Crezi că cu ajutorul lui Dumnezeu pot să-ți spun cine ești? Isus i-a spus lui Simon cine este, nu-i așa? Ești doamna Ackerman. Dacă este adevărat, ridică mâna. În ordine.

Lângă tine stă o doamnă care este misionară de multă vreme. Ea este îngrijorată cu privire la niște lucruri. Doamnă, tu te rogi pentru un prieten. Să crezi din toată inima.

Doamna care stă la spatele tău are o boală de stomac. Crezi că Dumnezeu te va face bine? Atunci vindecarea îți aparține.

Credeți din toată inima? Ce este aceasta? El identificat. Așa spune Cuvântul.

Iată-L venind în inimile voastre și descoperindu-Se la fel ca atunci. Nu-i așa că este exact ce a făcut înainte de răstignire? Aceasta înseamnă că a înviat din morți, credeți?

Dacă sunteți în prezența Sa, deschideți-vă ochii larg să puteți recunoaște că însuși Dumnezeu înaintea căruia veți sta în ziua judecății, Se află acum printre voi și face aceleași lucrări pe care le-a mai făcut pentru a Se identifica.

Vreți să vă plecați capetele? Vă gândiți la El? Ați vrea să fie Mântuitorul vostru? Dacă da, vreți să vă ridicați în picioare pentru un cuvânt de rugăciune?

Cine Îl mai dorește ca Mântuitor personal, să se ridice în picioare pentru un moment de rugăciune. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Și pe tine, doamnă. Și pe voi de acolo.

Ridicați-vă puțin ca să mă pot ruga pentru voi. Ridicați-vă și spuneți: „Aș vrea să-L accept ca Mântuitor personal. Vreau să-L accept ca Mântuitor personal, în prezența divină a Ființei Lui.”

Mai sunt și alții? Cred că da. Așadar, ridicați-vă. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Faceți-o acum, nu așteptați până mâine, pentru că s-ar putea să fie prea târziu. Astăzi El este încă Mântuitorul vostru, dar mâine ar putea fi Judecătorul vostru.

Dacă a vorbit inimii voastre și v-ați deschis-o... Dumnezeu să vă binecuvânteze. Dacă credeți din toată inima, Îl acceptați în timp ce vă aflați în prezența Sa? Vreți să-L acceptați ca Mântuitor personal?

Dacă sunteți de acord, puneți-vă mâna pe inimă în felul acesta și haideți să ne rugăm. Fiecare să se roage în felul lui: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” După ce faceți aceasta, aș vrea să veniți aici sus și să mărturisiți că L-ați acceptat ca Mântuitor personal, deoarece Biblia spune:

„Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10.32).

Să nu uitați că El vă cunoaște inima. El a dovedit că este Cuvântul. Să ne rugăm.

Doamne Isuse, când Lumina Se mișca pe deasupra oamenilor și vedeniile veneau de peste tot și dintr-o dată, aceasta s-a oprit și a venit înapoi, Tu mi-ai cerut să fac aceasta, iar ascultarea face mai mult decât jertfele.

Doamne Isuse, mulți din oamenii aceștia cred în Tine și Te acceptă, chiar acum, ca Mântuitor personal.

Ei cred și știu că acesta este Adevărul, pentru că au văzut aceste lucruri întâmplându-se și știu că Tu ai înviat din morți și ești încă viu; știu că ne vom întâlni cu Tine la tronul de judecată al lui Hristos.

Pentru aceasta dorim iertare, Doamne Tu ai vorbit pe înțelesul nostru, iar eu voi citi aceste cuvinte, Tată, fiindcă ai zis: „*Cine ascultă cuvintele Mele (ceea ce tocmai am făcut în seara aceasta), și crede în Cel ce M-a trimis, are* (timpul prezent)*Viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24).

Doamne, acesta este Cuvântul Tău, la fel ca cel din Ioan 3.16 și restul Cuvântului.

Tu ai spus: „*Cel ce Mă va mărturisi înaintea oamenilor și eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui și a sfinților Săi îngeri.*”

Toți cei ce suntem credincioși simțim în seara aceasta prezența Ființei Tale; simțim prezența lui Dumnezeu care Se mișcă printre noi.

Nu-i de mirare că orbește ochii celor necredincioși, care nu cred Cuvântul, dar îi deschide pe ai celor ce cred.

Tată, Tu ai deschis ochii acestor oameni prin faptul că Te-ai descoperit. Deschide și inimile lor și locuiește în ele, Tată, fiindcă sunt ai Tăi, sunt trofee Cuvântului Tău. Cuvântul Tău i-a chemat și tot El i-a identificat prin faptul că s-au ridicat și au pus mărturie că doresc să le ierți păcatele.

Tu ai spus: „*Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.*” (Ioan 6.37), și noi știm că cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Tale nu vor trece.

Doamne, ei sunt ai Tăi, Îți aparțin, de aceea îi pretind pe fiecare dintre ei în Numele lui Isus Hristos și spre slava Ta. Fie ca ei să fie incluși în Mireasă și să meargă în răpire, iar dacă nu voi mai ajunge să le vorbesc pe acest pământ, nici să le strâng mâna sau să-i botez cu botezul creștin, fie ca Dumnezeu să facă să fie acolo în ziua când totul se va sfârși, iar noi vom sta la Cina nunții. Aș vrea ca atunci să privesc peste masă, iar ei să spună: „Frate Branham, eu am fost în Tampa, Florida, în seara aceea și m-am ridicat în picioare spunând: „El este aici, El este Același!”

Dă-ne aceasta, Doamne. Păstrează-i în harul Tău, pentru că Îți cer aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin. Vă puteți așeza. În câteva minute vă vom chema sus.

Voi, cei care ați stat în picioare în timpul rugăciunii, puteți mărturisi că ați făcut lucrul cel mai bun și credeți că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu și-L acceptați ca Mântuitor personal? Ridicați mâna și spuneți: „Acum Îl accept!” Dumnezeu să vă binecuvânteze. Mi se pare că procentul este de sută la sută.

„L-am acceptat chiar acum ca Mântuitor personal.”

Pasul următor este să fiți umpluți cu Duhul Sfânt. Aveți o cameră pentru aceasta, nu-i așa, fraților? Vă rog să nu vă mai plimbați deoarece de fiecare dată când o faceți, Îl întrerupeți pe Duhul lui Dumnezeu.

Puneți-vă mâinile unul peste celălalt și rugați-vă unul pentru altul. Asta-i tot.

Oh, vă simțiți bine? Spuneți: „Amin!” (Amin). Nu simțiți că sunteți în prezența lui Dumnezeu chiar în clipa aceasta? Nu percepeți simțământul acela blând și dulce?

Fie ca sufletele noastre să nu mai continue cu lumea, când simțământul prezenței marelui nostru Mesia, Isus Hristos, este chiar printre noi în forma Duhului Sfânt.

Lumea nu știe nimic despre aceasta, dar noi Îl cunoaștem, noi L-am văzut. Da, L-am văzut identificându-Se.

Amintiți-vă că în zilele lui Avraam, Dumnezeu S-a arătat într-un trup de carne și că El nu S-a dus în Sodoma.

Acolo s-au dus doi predicatori, dar El nu S-a dus, ci a rămas cu cei aleși, cu Biserica chemată afară. Pentru ei a fost și acest mesaj. Fraților, nu-i minunat faptul că El a venit astăzi printre noi?

Stând cu spatele spre cort, El i-a spus Sarei ce gândea.

Același lucru s-a întâmplat și în seara aceasta, când El a făcut același semn într-un trup de carne.

Isus a făgăduit că se va întâmpla așa, atunci când Se va descoperi Fiul omului, și El a mai spus ceva: *„Iată semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede... își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18).

Acum, haideți că ne plecăm capetele, cu mâinile împreunate și cu inimile unite, și să ne rugăm pentru bolnavi.

Scumpul nostru Tată ceresc, aducem această audiență ascultătoare în prezența Ta divină. Nu ne miră că cei doi ucenici au călătorit o zi întreagă până la Emaus, dar le-au trebuit numai câteva minute ca să se întoarcă înapoi, pentru a fi împreună cu ceilalți ucenici.

De ce? Pentru că L-au întâlnit pe El; L-au auzit predicând și L-au văzut identificându-Se ca fiind Hristosul cel înviat. Tu ești Cuvântul, și Cuvântul a fost

predicat și descoperit. Cuvântul cunoaște gândurile inimii, iar noi suntem siguri de aceasta, cum erau și ei. Noi vedem semnul învierii și știm că este identificarea descoperirii Tale, așa cum Biserica și Cuvântul trebuie să fie una.

Așa cum soțul și soția sunt una, și Mireasa Sa și Cuvântul devin una.

O, Dumnezeule, noi ne bucurăm nespuse de mult când vedem aceasta printre noi, pentru că vedem aceleași atribute, aceeași fotografie făcută cu ajutorul științei.

Îngerul lui Dumnezeu care i-a scos pe copiii lui Israel din Egipt și i-a dus în țara făgăduită, a fost făcut trup și a locuit printre noi, apoi S-a suit la cer.

El a spus: *„Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.”* Apoi, la câțiva timp după aceea, El era pe drumul Damascului și l-a doborât pe Saul la pământ. Speriat, acesta a strigat: *„Cine ești, Tu, Doamne?”* Și El a răspuns: *„Eu sunt Isus pe care-L prigonești. Ar fi greu să lovești cu piciorul într-un țepuș.”*

O, Doamne, noi am văzut cum două mii de ani mai târziu, El a fost dovedit științific și dovedit prin credință, în Biserică, folosindu-Se de aceleași lucruri pentru a identifica exact Scripturile pentru această zi.

Noi nu ne mai îndoim, Doamne, ci credem. Ajută necredinței noastre. Îngăduie ca inimile noastre să fie eliberate și fie ca boala să-și piardă puterea, deoarece acești credincioși au mâinile puse unul peste celălalt.

Rugăciunea credinței este făcută chiar acum și ea îl va tămădui pe cel bolnav, iar Dumnezeu îl va învia.

Satan, dă drumul acestei audiențe! Dă-le drumul în Numele lui Isus Hristos, ca să

fie eliberați de boli și suferințe, pentru slava lui Dumnezeu.

Rămâneți în rugăciune. Rugați-vă în felul vostru și puneți-vă mâinile unul peste altul. Eu m-am rugat pentru voi, iar acum trebuie să vă rugați voi, unul pentru celălalt, și spuneți: „Doamne, vindecă femeia aceasta, vindecă acest băiat, pentru că eu cred. Ei se roagă pentru mine și cred că ești aici. Să credeți din toată inima.

Doamne Dumnezeule, ia-l pe fiecare dintre ei pe brațul Tău.

Fie ca Domnul să vă vindece pe fiecare dintre voi, de la talpa picioarelor până la coroana de pe capul vostru. Amin.

- Amin -